

ský zájem nabyvatelů na správném vyšetření dávky, tedy i na správném provedení soudního odhadu nelze sice popírat, ale zákon neuznává jej za zájem právní, nabyvatelé nemohou jej hájiti jako účastníci řízení, nýbrž jen nepřímo prostřednictvím zcizitelů jako svých smluvníků. Stížnost nabyvatelů na usnesení prvního soudu byla tudíž právem odmítnuta pro nedostatek oprávnění ke stížnosti. Tím jest vyřízen i dovolací rekurs zcizitelů. Pokud si stěžují, že byla odmítnuta stížnost nabyvatelů, jest odvolací rekurs nepřipustný z toho důvodu, že k takové stížnosti jsou povoláni a oprávněni výhradně nabyvatelé sami, právní zájem zcizitelů nebyl odmítnutím stížnosti nijak dotčen. Pokud dovolací rekurs čelí proti usnesení prvního soudu a domáhá se jeho zrušení neb změny, jest nepřipustný proto, že usnesení prvního soudu lze odporovati toliko rozkladem u prvního soudu nebo rekusem u rekursního soudu, nikoli však s obějitím rekursního soudu přímo dovolacím rekusem u soudu třetí instance.

Rozhod. nejv. soudu z 27. října 1927 R I 904/27-1.

J. K.

Též při žalobě hypotekární jsou strany osobně zavázány nésti rozsudečné v poměru odsouzení.

Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích z 1. III. 1926 Ck II 155/25 odsouzena byla žalovaná pouze jako hypotekární dlužnice zaplatiti žalobci částku zažalovanou s útratami pod exekucí na nemovitost.

Žalované bylo vyměřeno rozsudečné jako osobní dlužnici.

V cestě administrativní nebylo vyhověno stížnosti žalované, domáhající se, aby jí předepsáno bylo rozsudečné pouze jako hypotekární dlužnici v rámci odsouzení.

Nejvyšší správní soud stížnosti rovněž nevyhověl z těchto důvodů:

Platební povinnost a ručení v příčině poplatků z rozhodnutí civilních soudů a rozhodců upravují §§ 20 až 22 cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 279 ř. z. Ve sporném případě přijde v úvahu pouze předpis § 20 (1) I. 2 b). Tato zákonná norma praví expressis verbis, že zapraviti poplatek z rozhodnutí civilních soudů jsou povinny obě strany v poměru, v kterém byly odsouzeny nésti útraty rozepře.

Z této dikce jde nade vše pochybnost na jevo, že zákon zde stanovil osobní závazek sporných stran k zaplacení poplatku z rozsudku.

Klade-li stížnost při interpretaci § 20 důraz na to, že rozsah povinnosti platiti rozsudečné jest vymezen rozsudkem soudu a že rozsudečné může býti uloženo jen v rámci odsouzení, stanoveném v rozsudku, pak přehlíží stížnost, že poměr, ve kterém byly strany odsouzeny nésti útraty rozepře, jest ve smyslu § 20 (1) I, 2 b) pouze a jedině rozhodným pro výši osobní povinnosti té které strany, zapraviti poplatek z rozsudku. To vysvítá jasně z druhé věty tohoto zákonného předpisu, který stanoví výjimku ze zásady vyslovené v první větě (zapraví každá strana tu část rozhodovacího poplatku, jež odpovídá obnosu, kterým podlehne).

Rozhodnutí Nejvyš. správ. soudu z 21. října 1927 č. s. 20108/26. JUDr. Čeněk Jaroš.

D E N Í K.

Manifestační schůze soudců a státních zástupců Československé republiky konala se dne 4. prosince 1927 v Praze, v porotní síni zemského trestního soudu za veliké účasti soudců a státních zástupců ze všech končin republiky, Čechů, Slováků i Němců. Schůze měla za účel upozorniti ještě jednou a důrazně na neudržitelné poměry v našem soudnictví a dovolávati se nápravy. Přijata byla jednomyslně tato resoluce:

Soudcové a státní zástupci celé republiky bez rozdílu národnosti, na dnešní manifestační schůzi svými přímo křičícími referáty upozorňují se vším důrazem a vážností na kritický stav našeho soudnictví.

Burcují svědomí naší veřejnosti a všech odpovědných činitelů zdůrazňujíce, že naše soudcovské poměry jsou kulturního státu nedůstojny a vedou nezbytně ku zhroucení našeho soudnictví.

Žalujeme, že poměry tyto jsou vykořisťováním nás, domněle bezmocných, protože politicky slabých intelektuálů.

Víme, že při nynějším nedostatečném obsazení soudů a stát. zastupitelstev musilo by nastati úplné ochromení soudnictví se všemi hospodářskými a právními důsledky, kdybychom dodržovali přesně všechny předpisy platných procesních řádů a nepracovali na úkor svého zdraví a svých rodin skoro třikrát více než bylo a jest naší povinností.

Nemůže býti smutnějšího dokladu nevážnosti k právnímu řádu, nežli skutečnost, že justiční správa to nejen zná, nýbrž i přímo žádá.

Nový platový zákon a systemisace míst znamenají stabi-